

heden ogsaa Indflydelse paa Præstekaldelsen. Naar et Præsteembede blev ledigt, skulde de 7 mest agtede Mænd i Menigheden sammen med Provsten tage under Overvejelse, hvem man vilde have til Præst, men naar man havde truffet sit Valg, skulde vedkommende overhøres af Biskoppen. Senere indskrænkedes denne Menighedernes Ret mere og mere i Aarens Løb. Ved Christian den Femtes Danske Lov blev den kun til, at Menigheden skulde have Lov til at gøre Indsigelse mod en Kandidat, som blev foreslaaet til dens Præst, og hvis Menigheden havde berettigede Indvendinger at gøre, skulde der tages Hensyn dertil. Hvis Indvendingerne ikke var berettigede, faldt de selvfølgelig bort. Men i alle Tilfælde skulde Kandidaten sendes til Biskoppen til Overhøring, og hvis det var en Kandidat, der ikke var ordineret, skulde han ikke alene overhøres og underkaste sig den saakaldte Bispeeksamen, men saa maatte han have sin Bekræftelse fra Biskoppen, sit beseglede Brev, som det hed. Dette blev ved under Enevælden og ogsaa efter 1849. I 1849 faldt Indstillingsretten for private bort. De saakaldte Patronater ophævedes for dette Punkts Vedkommende, private fik ingen Indstillingsret mere, Kaldelsen gik over til Kongen, men ikke anderledes, end at Bisperne bevarede deres Ret og deres Pligt til at meddele Kollats, for det er ogsaa en Pligt for Biskopperne at passe paa, at den vedkommende Præst ikke prædiker eller forkynder noget, som strider mod den evangelisk-lutherske Bekendelse.

Stillingen har derfor været saaledes lige til nu, at der kræves for at blive Præst i Folkekirken ikke alene, at vedkommende er Kandidat i Teologien, at han er 25 Aar, at han har Indfødsret, at han har ført et uasteligt Levned, men der kræves ogsaa, at han har holdt sin Demisprædiken, at han bliver overhørt af Biskoppen, at han aflægger sit Ordinationsløfte, hvorved han forpligter sig til at prædike Guds Ord rent og ret, som det hedder, og forvalte Sakramenterne efter Jesu Kristi Indstiftelse, at han dernæst aflægger Præsteløftet, hvori det endog hedder, at han skal bekæmpe saadanne Lærdomme, som strider mod Folkekirkeas Trosbekendelse. En Mand, der er Præst i den danske Folkekirke, har lovet, at han vil bekæmpe saadanne Lærdomme, som strider mod Folkekirkeas Trosbekendelse.

Vi har faaet indført, at ved Præstekaldelsen faar Menigheden Ret til at gøre

Indstilling, saa at Menighederne nu ifølge vor kirkelige Lovgivning har erhvervet tilbage den Ret, de allerede havde efter Kirkeordinansen, og mere til. Men det har ikke gjort nogen Forandring i Bispernes Pligt og Ret til at føre Tilsyn. Efter den nugældende Lovgivning har Biskopperne altsaa denne Forpligtelse, og Tilsynet udøves, naar en Mand ordineres, paa den Maade, jeg har nævnt, og naar en Mand senere beskikkes, udøves det ved, at den Mand, der flytter fra et Stift til et andet, skal møde hos Stiftets Biskop og hos ham faa Kollats og sendes til Menigheden.

Nu er der, som Ministeren nævnedes i Gaar, indtruffet et Tilfælde, hvor vedkommende Biskop ikke har villet give Kollats, og deri er under de Omstændigheder, som vi alle kender, intet mærkeligt. Der er ikke noget mærkeligt i, at Biskoppen i Lolland-Falsters Stift ikke vil give Kollats til en Mand, kommende fra Viborg Stift, hvor han har faaet Biskoppens Dom for, at han skal miste sin Ret til at være Præst i den danske Folkekirke som evangelisk-luthersk og derfor fratæde sit Embede. At Biskoppen i Lolland-Falsters Stift ikke vil give Kollats til en Mand, der kommer fra en anden Biskop med en saadan Bemærkning, er, som sagt, ikke underligt. Nu mener Ministeren, at der kan raades Bod paa dette Forhold ved, at der gives en Lov som den her foreslaaede, en Lov, der ikke alene gælder dette enkelte Tilfælde, men indfører en helt ny Regel i vor Folkekirke, en Regel, der i Virkeligheden i faa Ord gaar ud paa, at der oprettes et 8de Bispeembede her i Landet, og at dette Bispeembede altid beklædes af den fungerende Kirkeminister, der, som bekendt, ikke udnævnes efter samme Regler som Biskopperne. Enhver Kirkeminister, der kommer til at fungere, udnævnes efter andre Regler, han kan endog være konfessionssløs. Dette 8de Bispeembede skulde altsaa eventuelt kunne beklædes af en konfessionssløs Mand. Hvis man i den danske Folkekirke indførte en almindelig Ordning som den her foreslaaede, vilde det sige det samme, som at man til Tilsynsmand i en evangelisk-luthersk Kirke satte en Mand, der ikke selv behøvede at være evangelisk-luthersk. Jeg tror ikke, at man nogetsteds i nogen bestaaende Kirke finder en saadan Tilstand fastsat ved Lov, og jeg tror, at Rigsdagen skal betænke sig to Gange, inden den gaar ind paa en saadan Ordning. Efter mit Skøn er den ganske umulig.

Jeg finder derfor, at det er et velbe-